

ци има на света !

Мара. Радости ! За мене радости !... До като е тази война !

Дрина. Ехъ, че да може да се свърше по скоре !

Мара. / Вмислена, вдига изведнаж глава / Защо не ходѣла женитѣ на война !

Дрина. Чудна си.

Мара. / Възбудена / Усѣдамъ сили — такива сили !

Дрина. Чудна си понѣкога, чеде ! Много пъти съмъ се чудила на ума ти. Помнишъ ли когато Янѣра повлече хората съ колата ! Да те бѣхме оставили — щѣе да се хвърлишъ подирѣ имъ ! Чудна си, наистина !

Мара. ... Кога гледамъ какъе става на бойното поле, питамъ се, заче неможе единъ човѣкъ да даде живота си, та да не се избива толко- за свѣтъ !

Дрина. Какви мисли ти идватъ понѣкога, чеде !

Мара. Едно врѣме какъ Давидъ излизалъ срѣщу Голнията ! а пъкъ азъ....

Дрина. Остави тия приказки, чеде...

мълчание.

чува се далеченъ писъкъ на кукумязка.

Дрина. / Хваца подъ ръка Мара / Хайде да ходимъ. врѣме е за легане...

пъкъ и тия кукумявки. На зло си ! Забѣлихъна съмъ... почнатъ ли да плачатъ — все несрѣта ще бѣде.... Да си ходимъ / излизатъ /.

Д ъ Й С Т В И Е В Т О Р О.

Тронна палата. Полунощъ. Въ тронезетѣ стоятъ мълчеливо: Нико- димъ, Владиславъ, Людмилъ, Куманъ, Андронъ, Макавѣй и Игнатъ. Драго- миръ е на страна и едва се сдържа на едно мѣсто.

Влиза Тихомиръ.

Тих. / донъ влиза, извиква / Царѣтъ !

Внѣ се чуватъ трѣби. явява се царѣтъ съ свитата си.

Ц. / Съ наведена глава отива на трона си / свита излиза.

Дълго и дълбоко мълчание.

Ишманъ. Велики боляри и вне мои воеводи ! Свикахъ ви да обсъдимъ въпроса можемъ ли да продължаваме войната при онова, съ което разполагаме. Въпросътъ е съдбоносенъ за нашето скъпо отечество — и за това ис- камъ всѣки да се искаме най свободно.